

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettek.

Pest, november 6.

Képzeltük mennyi ujságot tudnak a vidéken, midőn mi itt Pesten semmit sem tudunk. Lessük estőnkint a pozsonyi gőzöst, de onnan sem jó semmi. Windischgraez Bécset hermetice bezárta.

A pozsonyi német lap november 2-ről azt írja, hogy az osztrákok Sopront elfoglalták. Azonban a mai postán kaptunk mi egy levelet Sopronból, hol illyesmiről ott semmit sem tudnak.

Mindamellett a nagy titkolódzás alatt alig ha nem rejlik valami. Irtóztatón készen kell lennünk mindenre, mert az ellenség valószínűleg valamelly meglepetést készít számunkra.

A honvédelmi bizottmány terve az, hogy minden tápalatnyi földet védeni fogunk. Persze, hogy nem olly értelemben, mint azt a Dráva mellett tették.

Van azonban két dolog, mire figyelmeztetnünk kell a hazát, s ha arról a honvédelmi bizottmány rendelkezni akarna, sokkal jobban tenné, ha ma intézkednék, mint holnap.

Az első az, hogy köztudomás szerint Mosonyban s Győrben nagy mennyiségű gabona van lerakva. Biztosság okáért ezt a Dunán rögtön lejjebb szállítani, mert ki tudja, mi mindenféle véletlenek jöhetnek közbe, az ellenség az első percekben előnyomulhat, s ha a tél bejő, igen nagy kényelmére fogna esni a telt kamara.

Sőt az sem lehetlen, hogy az ellenség ezen magtárak csábító kényelme tekintetéből most elejénte mindjárt nagyobb erővel fog az országba

rohanni, mint különben tenné, gondolván magában, hogy a tavaszig is jó lesz egy pár vármegeye, jó lesz, ha polyákjait a mi zsirunkon fogja kihizlalni.

Ausziába a magyar gabona kereskedés megszünte óta az élelmi szerek megszükültek. Nagyobb sereget az ellenség nem láthat el, azért hazaárulási bűn volna a gabonát ott hagyva, az ellenséget legfőbb e miatti zavarából kiszámíthatlan kárunkra megszabad tani.

A másik, mire figyelmeztetni akarjuk az illetőket, egy kicsit csiklandósabb dolog.

Az t. i. hogy jókor vegyük elejét annak, hogy a vidéki városokban, a hol csak az ellenség először betörhet, valamiképen saját magunk embereiből ne alakuljanak olly ideiglenes kormánykák, mellyek ott a hatalmat kezökbe ragadva, a vidéken még azon helyeket is, mellyeket az ellenség meg nem szállott, a hazától és szentügyünktől tetteleg elszakítsák.

Értjük az afféle Ambróziféle hülsen anyagyilkosokat.

De erről mentül kevesbet kell irnunk. — Tenni annál többet. Minden megyének meg van saját Ambrózija, Zichi Ödönje és Baderliczaja, ezekre rögtön rá kell parancsolni, hogy lakásukat Pestre tegyék át.

A bizottmánynak lesz módja az illyen embereket kipuhatolni.
Sapientia pauca.

Pest nov. 6.

Bécs bevételése minden esetre igen szomorú esemény; de merjük mondani — a szabadság ügyének többet használt, mintha a magyarral egyesült bécsi nép, a habsburgi zsarnokság zsoldos csapatjait, az osztrák főváros környékének elhagyására kényszerítette volna.

Bécsnek illy vandal módon lett bevételénél — a szabadság ügyének végdiadalára nézve csak az ellenséges seregek tökéletesen semmivé tétele lett volna eredménydusabb.

S ezt így bizonyítjuk.

Nem lehet, és nem szabad tagadni, hogy a virágzó Bécs gazdag polgárainak legnagyobb része, inkább vagy kevésbe schwarzgelb volt, a cernirozás egész ideje alatt sőt egészen majus 26-ka óta.

„Nur ruhe um jeden Preiss! volt ezen jó urak jelszava, mellyet az utolsó napok-

ban nem mertek ugyan fenhargon mondani, de annál erősebben gondolak magokban.

Izen, mert ezen urak kényelmes pamlaikon vagy pénzes ládakkal megrakott irodáikban ülve a szellemi szabadsággal bizony mit sem törődének, a bőségben nyakig usztak, és a forradalmat csak addig szerették, míg által az utcákoni szabad szivarozhatás kivivatott, ez Errungenschafften kívül nekik másokra szükségük nem volt.

Történetesen azonban, a bécsi népnek nagy része több vagy kevesebb szükségét látott, s azt gondolá magában, hogy mivel egy pár ezer meghízott banquier, Hausherr, Fabrikant és Grosshändler magát fényes salonaiban jól érezve, mit sem ohajt, azért mi csak még is szeretnők állapotunkat — a nép állapotát megjavítani, ohajtanók azon különféle visszaéléseket, zsarolásokat, önkényszerítéseket, mellyek által a kenyérkereset módja, a hivatalok viselése, s a status vagyónavali gazdálkodás csak kevesek kiváltságává tétetik — megszüntetni, s az életmódjának minden nemét, mindenek közbirtokává tenni.

A kik így gondolkodának — mondjuk — többen voltak, mint a gondtalan s minden ároni béke emberei, és a forradalom haladt és haladt szüntelen előre, ez utolsóknak akaratja ellen ugyan, de kényszerű beleegyezésével és egyremunkálásával.

És Bécs körül lön fogva, s be lön véve a legbarbarabb pusztítással.

És nem kiméltetett vagyona, nem élete senkinek, a schwarzgelbeké épp olly kevésbé, mint az aulistaké.

A tegnap még gazdag háziur ma koldus s öszszvelőt házának romjai előtt könyörög alamizsnáért; a Fabrikant szép gyárját szemlélé lángokban felemészttödni; a Banquier papirjait rablókezeiben látá, mint fiaibust; az iparos és kereskedő pedig kipusztított, megüresített boltjában jár alá s fel.

Szóval a pusztítás és barbar kegyetlenség által, az eddigelő schwarzgelb polgárság istelyesen a dynastia és zsarnokság ellenes lön, mert elvesztvén a minden ároni béke iránti ohajtásának alapját, t. i. vagyónát, mellyből egoismusának eddig mindent szivesen feláldozott, most már csak lesni fogja az alkalmat, hogy vagyona elpusztítóin, vagy tán éppen gyermeke, rokonai gyilkosain méltó és igaz bosszút vehessen.

Szóval Bécsnek illy borzasztó módon lett bevétele által, a proletariusság elszegényített értelmű és mivel emberekkel szaporodott

Ehez kell venni, hogy azon temérdek nap-számos gyári munkás, dolog kerülő és járda taposó, mellynek az utolsó időkben, egyedüli éle-

lem forrása a barricade csinálás, kövezet felszagatása és visszarakása, macskazene csinálás, és őrjáratihelyettesítés volt — kereset módjától most már egészen elesett, másféle munkát pedig nem fog kapni, mert az ipar és kereskedés egy olly pusztítás után olly hamar lábra nem áll.

Tehát lopni és rabolni fog, míg egy jelt kap megmaradt vagy támadandó vezéreitől, hogy „itt van az idő!” s e jelre rohanni fog előbbi élete folytatására, a barricadeok percz alatt elkészülendnek, a kiállított katonaság egy pusztakézzelel megrohanással találkozik, s fegyvercittől megfosztatik, elvitetik egy pár algyu és a katonaság kivonul a glacisra.

Mind ezzel csak azt kívánjuk előindokolni, hogy „Bécsnek biztosítására egy újabb forradalomtól eltartására az absolutisticus tendenciájú dynastia kevesebbet 15 ezernyi katonaságnálottan nem hagyhat,” de kénytelen leendő 20,000 ebezatolni a várost, ha csak nem akarja, hogy bérenczei egy szép estén ismét ebrudon vettessenek ki.

Igy tehát a zsoldos szolgasereg egy részét Bécs maga elfoglalván, ez által a szabad-ág szent ügyének, — mellyért olly nemesen vívott s mellynek győzelme kimaradhatatlan — egy olly passív hasznót téssen, mintha 10,000 szolgalelket semmisített volna meg.

Bécs most a zsarnokság lánczaiban nyög, de éppen, mert a lánczoknak temérdek hosszúsága kellett, hogy lekötthessék, nem jut elég lánczszem többi szabadság harcztot vívó testvéreinek leigázására.

Bécs karjai megkötvék, de annál szabadabban mozog a testvér magyarnak karja, mert a legyőzött rokon ereje is beléje költözött, hogy képes leendjen kivívni mindkettőnek szabadságát, hogy elég hatalmas legyen megtörni a közös szolgassággal fenyegető dynastica hydrának sántáni fejét.

És mi örvendünk, hogy valamint seregünknek a lajthántúról visszavonulása, ugy Bécs bevételének híre is, polgártársunk kedélyében, — ez utolsó iránti mély és őszinte sajnálkozásokon kívül — semmi megrettentő befolyást nem gyakorolt, hanem — ugyszólva — mindenkit meggyőze arról, hogy a magyarok istene e népet választá előharczosául, és győzelmes bajnokául a szabadságnak, mellyet e föld népeire küldeni elhatározott akaratja, mert nem néhi többé, hogy képeben gaz királyok és áruló dynastiák nyomják és igazák le a szabadnak teremtett embert.

És istenünkre mondjuk, mi e hivatásnak meg fogunk felelni.

A magyarnak régi dicsősége éledőben van.

A sors ujra kimutatja a tért, mellyen haladva a győzelem babérja ki nem maradhat.

A magyar haladni is fog a kimutatott téren, és győzni, s a győzelemnek gyümölcseit testvéreivel rokonilag megosztani.

Igen, csak tűrj békén és nyugodtan, te szerencsétlenül elbukott rokon, te megigázott harczosa a szabadságnak: Bécs!

Legyen türelmed olly hosszú, mint elkárhozott zsarnokaid kinja leendő Lucifer kebelén.

Legyél olly néma, mint a polusok tenyere, mellynek kebelében megfagy a hang.

És csak, hagyj tenni minket magyarokat; ki- re a veszett dynastia hasonlag kiterjeszté krokodil pillantásait, de istenünkre, a magyarok istenére — mondjuk, a krokodil, mellynek könnyűt az elnyelt népek felett, olly sokszor folyini láttuk, mellynek atyai szive legyilkolt gyermekeinek vörétől dobog — itt veszni fog, s hogy még fajának híre se maradjon, a krokodiltojásoknak is fogunk Schneumon-jait találni. —

Azért csak ide fi béréltjei a habsburgok veszett fajának! csak erre erre, ti lelketlen szolgái a fizető zsarnokságnak!

Jöjjetek csak, de előbb írjátok meg végrendeleteket, és bucsuzzatok el nőjeteiktől, ha vadságtok mellett is tán a házasság életet is ösmeritek.

És midőn a magyar földre léptek, szentségtelen lábaitok korbácsoljátok meg, hogy vesztekre viszen, és sarútoknak porait gyűjtsétek össze, hogy halálotok óráiban temetetlen testőkre szülőfölteitek porát hinthessétek.

És barátkozzatok meg a varjúkkal s az égnék más ragadó szárnyasaival, hogy majdan ne szaggassák nagyon gyöngédtelenül megveszett agyaitokat, s ne zuzzák igen durván rothadásnak indult sziveiteket.

És hozzatok meleg ruhákat, hogy a halálnak fagya alatt, megdermedt lelkellen testeiteknek a tél hidege ellen takarójuk legyen.

Jertek, jertek! a magyar vár, a magyar ohajt látni titeket, hogy kebléhez szorítsa, kinyomja belőletek gonosz lelkeiteket!

Csak erre, erre! míg tán Komáromig is eljöhettek! hisz a magyar vendég-szerető, és nem fogadja látogatóját udvara szélénél, hanem belyeb és belyebb hívja, hogy fogadása annál kielegítőbb lehessen, hogy a vendégnek annál puhább ágyat vehessen.

Ne féljete, agyaitok már meg vagynak vetve, a belefektetés is minket fog illetni.

Ha azonban tán most a tél előtt, nem jönnétek, ha a szelet nagyon csipősnek, az utazást igen kellemetlennek találnátok mostanra, azt tavaszig kívánjátok elhalasztani, ugy figyelmeztetünk, hogy készüljete és szüntelen készüljete, mert istenünkre esküszünk — a magyar tavaszki fogadástokra maga részéről mindent előkészíteni egy napot sem hagyand eltelni használatlanul.

Azért ha most jöttek, ugy mienk a tél és a farsangnak örömei, ha tavaszki jöttek, tietek a bójtnak kinjai; halál itt és halál amott számotokra; válasszatok, most vagy később.

Csernátóni.

Pest nov. 5.

Bécsnek bukása — bármilly sajnálatos dolog is magában — a német ügynek is használt.

Illy ostrom, illy rombolás, pusztítás és gyilkol-

lás után az uralkodó (sic) ház lakhelye, székvára a többé Bécs nem lehet. De nem azért nem lehet, mintha a gázság hitszegő császár gép szájával an die lieben Wiener és An mein geliebtes Volk akármennyi hazug phrasist és alattomosággal bérlett Versicherungokat ne mondatna s szemével akármennyi krokodilkönyűt ne sirattatna; hanem lehetlen azért, mert Ferdinand der gütige (mint marciusban pár bécsi lap nevezé) s az egész kaiserlich königliche Hof- und Familienbagage nem fogadhatna elég kémsze neket, mellyek vértől bizott gaz fejök felett elég gőgő vigyázhatnának.

Bécs — ha a császár és suite-je oda visszatérne — néma lenne — az igaz — néma lenne mint egy temető nem kiáltana egy hang is, hogy Nieder mit ihm! de minden utca minden házában minden ablakából arcokat látni kinézni, mellyekből e szavakat foghatná kiolvasni „Mörder! Rauber!“ az anyák szeméi gyermekeik után kerdeznék őt, anők férjeik gyilkosát átkoznák, és nem lenne éjjeli nyugalma, mert a komor Burg hosszú néma folyósóinak kövezetén a meggyilkoltak szellemének lépteit vélaé hálótereme előtt éjjelenként hallani!

Átkozott az ő lakása mindenütt, de hisz átkozott lenne Bécsben.

És a császár nem is fog ide jönni vissza.

Hát hova fordul?

Sehol sem kell, sehol sem talál szives fogadásra, sehol sincs bátorságban!

Szegény jó király, hü és szeretett népei közt nem tud választani, atyai szive annyira vonza őt mindegyikéhez, hogy szeretné őket egy — mozsárban mind öszvetörni!

Szegény jó Ferdinand király!

Hogy is nem jut eszébe Budára jönni, magát és tronusát, hü magyar népének karjai közé vetni!

Hisz keblünkben az irántai hála érzet annyira felforrott, hogy no!

Hisz atyai jó szívének s irántunki változhatatlan jó indulatjának annyi jeleit adá, hogy elfogatására — akarok mondani — elfogadására óriási készülöteket tennünk.

Hisz szavának szentsége és esküjének szilárdságáról annyi példánk vagynak, hogy akármít mondana is, azt néki auf's wort elhihetünk.

Szóval, annyira szeretjük őt, a jó királyt, a kegyes Ferdinándot, hogy képesek volnánk érte akár — a republicát is kikiáltani.

Mind hiában, Pestre nem jön! a gonosz tanácsosok nem engedik, a camarilla megtiltja.

Szegény király.

De hát hova megy.

Tán megmarad Olmüczben?

Az igaz, hogy ott híres marhavásárok szoktak lenni, s nem egy két ökör és ló vétetett már meg.

Vagy tán elutazik Lembergbe, megnézni, meglátogatni galicziai kedves parasztjait, kik neki bizonyos nemes fejtszoktak évenként adózni, mint nálunk némelly helyeken köteles népünk veréb fejeket vinni be a tisztéknek.

Vagy tán Prágába megy, hol olly rokonszen-
vet mutatának iránta az utolsó időkben.

Lehet s ez a leghihetőbb is, s csak menjen is
mi előbb ez leghőbb óhajásunk.

Annyi igaz, hogy Bécs megszűnt *Residenz-*
stadt lehetni, következésképp megszűnt az önérd-
dek — vagy is azon kevesebb számú gazda-
gabbak érdeke is, melly a Frakfurti öszinte és
szoros egybeolvadásnak, az első szerep, az ud-
vari fény elvesztése iránti szükkeblű és haszon-
leső féle'emből származott.

Bécs megszűnt fő és székváros lenni, s ha
magát a Frankfurthozzi szoros kapcsolattól még
most is visszatartaná, megszűnt német város
lenni.

A dynastiának most már más választása nem
maradhat, mint magát a slávok védelme alá he-
lyezni, nekik kedvében járni.

Ezt Bécs igen is érteni fogja, mert nem érte-
nie lehetetlen, s épp azért mondjuk, bukása a né-
met egységnek használt, de hogy a német eg-
ység, hogy Frankfurthozzi Bécstől származ-
zott hasznát feldolgozhassa, a mostani Reichsver-
weser jesuiticus felsősége alól menekülnie kell
minden áron.

És ez meg fog történni, mert Németország
egy újabb forradalom előestéjén állt, mellyben
Berlin fogja a főszerepet játszani.

Minékünk — bár annyi oldalról vagyunk meg-
támadva — rendkívüli aggodalomra okunk nin-
csen.

Hadseregünk organisatiója iránt a honvédel-
mi bizottmány már erélyes lépéseket tett.

Erdélyben a székelyek, minden képzeletet
felülmúló sikerrel működnek, s rövid időn nyaká-
ra hágnak a szász-oláh gázságnak.

Kevesek általi gyors kormányzás és függet-
len politica az, melly mellett semmitől félnünk
nem lehet.

Csernátóni.

Pest nov. 3. 1848.

Másról beszél Bodóné, mikor a bor árát kéri.

A Marcius 15-ike és Kossuth hírlapja megüt-
közvéen azon, hogy Pest város tisztikara és kép-
viselőse elhatározta a tisztikar és fizetése sza-
porítását akkép, hogy iránta a polgárságot meg-
se kérdezte, — és akkép — hogy a mint most
már tudjuk 48,059 ezüst forinttal szaporitá a
tisztikar fizetésérőlunk nélkülünk, most midőn annyi
pénzt inkább a haza védelmére katonai kiállításra
kellene fordítani. —

Horvát Károly városi főjegyző a mai Kossuth
hírlapja 108-dik számában — a nélkül, hogy ar-
ról mi a dolog bibéje, van-e joga a képviselőse-
nek a tisztikart és fizetését megszorítani a pol-
gárság beleegyezése nélkül vagy nincs? a 48,059
ezüst forintot nem inkább katonai kiállításra
kellene fordítani? — csak egy szóra is méltatná a közön-
séget, — hajába esik a sajtónak mondván: „saj-
nos, midőn a sajtó hivatásával ellenkezőleg ferde-
előadásával a közönség véleményét tévutra akar-
ja vezetni, — sajnos, hogy a hírlapírók, a
tudatlanság, szenvedély, önzés, vagy rossz akarat

mozgalmainak fékezésére segédkez nyújtás
helyett a város közügyeinek helytelen megrová-
saikkal ártnak s azzal a hatóságnak annyira emel-
ni szükségét tekintélyét csorbitják, a hivatalaik-
ban lelkiismeretesen eljáró — (*propria salus*) s
azt szívükön viselő tisztviselőket méltatlan bán-
talmakkal illetik, s különben is terhes állásukat
súlyosbítják.“ —

A kinek terhes hivatala, leteheti, — száz is
lesz egyre.

Horvát Károly városi főjegyző ama vádját ke-
reken visszautasítá Kossuth hírlapszerkesztősége,
de a marcius 15-ke még inkább visszautasítja,
— s én is, mint hírlapíró, visszautasítom.

Mert Horvát Károly főjegyző eddigi fizetése
600-ról 1400-ra emeltetett: kiből beszél hát az
önzés, a 800 frt.? — belőlem nem önzés, hanem
a polgárság jogainak érzete beszél. —

Mert arra, hogy a polgárság jogai mellett fel-
szólaljunk, hogy róla, nélküle senkise rendelke-
zék, nem kell több tudomány, mint annak tudása,
hogy a képviselőse nem annak beleegyezésével
rótta fel a tisztikar és fizetésük szaporítását. —

Mert, hogy szenvedélyből, vagy rossz akarat-
ból szóltam-e fel a polgárság jogai mellett, —
azt csak az isten tudhatja, s így ki másra illyes-
mit fog rá, — magát istennek hiszi.

Mert a polgárság jogai elnyomása elleni moz-
galmakat nem fékezni, hanem élesíteni köteles-
ség. —

Valóban a legdühösebb peccovics, *reactio*
camarilla szójárására emlékeztetnek ama vádak,
melly szerint a *reactio*, — midőn a népeket öleti
— vagyonukat pusztítja, — azt mondja, hogy ez
által a népek személy, — vagyon-bátorlétét vé-
delmezi. —

Egyet még is köszönünk Horvát Károly ur-
nak. —

Azt mondja védelmében, hogy a közgyűlés
61 új tisztviselőnek rendszeresítését ismerte
szükségnek, de ez uttal csak 19-et rendszeres-
sített, a jelen viszonyok mostohasága miatt. —

Igaz ez? — de nem kételkedünk rajta, hanem
az nem megy tudatlan fejünkbe: mivel mostohák
az idők, — ámbár 61 új tisztviselő lenne szüksé-
ges, — csak 19-et rendszeresítsünk, de azért
az eddigi tisztviselők fizetését emeljük fel, — a
főjegyző 600 fjtát 1400-ra s a t. —

A város sánczolására kellene még 61 mun-
kás, de mivel nincs több pénzünk mint 48,059 ft:
— ne állítsunk ki többet mint 19 munkást, — a
48,059 ftot fordítsuk a meglévő munkások díj-
ának emelésére. —

Én azt tartom, hogyha 61 új tisztviselő szük-
séges: akkor inkább rendszerítsünk a 48,059 fon-
tant, mennyit lehet, — a régi tisztviselők fize-
tését, a mostoha viszonyok miatt, hagyjuk jobb
időkre. —

Ily cselekedettel nem vezetnénk a közönség
véleményét tévutra, — de ha 61 tisztviselő szük-
séges, még is csak 19-et állítunk fel a mostoha
viszonyok miatt, — a régiek fizetését még is fele-
melegítjük, — holott 42 tisztviselőt
nem tudunk kiállítani a pénz nem léte miatt: —
ez már határos a közönség véleményének tév-
tra vezetésével, — és a város közügyeinek s álta-

la a hazának is káros, — mert a néki szüksé-
ges 42 tisztviselőt tőle elvonjuk. —

Ha én Horvát Károly városi főjegyző vol-
nék, azt mondanám: uraim! a városnak még 42
tisztviselő szükséges, — én elélek jobb időkig
az eddigi 600 ft. fizetéséből, és a javított 800
forintból állítatok inkább új tisztviselőt, — mint
hogy a város, a haza ügye hátramaradást szen-
vedjen. — Így a többi tisztviselők is! —

Nem mai világba való a szemfényvesztés. —
Hogy az eljárási díjakból kikerülne a tisztikar fize-
tése, — ez új sérelem; — mert a perlekedés dí-
ját csak törvényhozás teheti törvényvé; de az
igazságot nem is lenne szép pénzért adni.

Mindég és örökké kiáltom, hogy a fenforgó
kérdések elhatározása a polgárság joga.

Nemkidevni.

Egy paraszt gondolkozása.

No biz isten a volna még egyszer derék do-
log, ha igaz lenne, hogy a Jelasich ezimborája
nem tudom micsoda Gréc generalis uram nyolcz
nap alatt Pesten terem, mint a Lőrinczi árendás
beszéde után azt a szolgabíró bakján ültömben
discurálni hallottam, — és Magyarországot ismét
rab-igába, minket pedig szegény parasztokat ro-
bot s dézmára visszahajt.

De már abból ugyan semmi sem lesz, készeb-
bek vagyunk egy lábíg meghalni, minthogy ke-
servesen kinyert szabadságunktól és véres ve-
rőjtéssel megérdemelt földjeinktől magunkat
azon néhány gaz magyar fő ur kedviért mint G.
Pálffy Móriscs s mások, kik számunkra a fenálló
gyilkos bajt készíteni segítik, olly könnyen meg-
hagyják fosztani; mert a mit nem ő kegyelmek
adtak, biz azt csak úgy ebadóba visszakaparint-
tani sem fogják.

Jól tudjuk mi azt, hogy szabadságunkat s
földjeinket se nem a beteg király, se nem azon
pokolravalóktól, kik most is erőködnek szülőföldjü-
kön testvérjeik sírját ásni, hanem nyertük azok-
nak csüggedetlen fáradozása s szenvedései által,
mint Kossuth, Szentkirályi, Nyáry, Pázmándy, és
számtalan mások, kikre azt hisszük, maga az isten
bizta elárult árva hazánk mostani kor-
mányzását.

Ne féljenek hát ő kegyelmük, tudjuk mink azt
jól, hogy mi vagyunk parasztok legtöbben az or-
szágban, s ha ez igaz, az is bizonyos, miszerint
bennünket emberi hatalom és ármány meg nem
törhet, csak becsületes vezetők használják fel
óriási erőnket.

Épen azért meginstáljuk a honvédi bizott-
mányt, ne tessék halogatni a rendelkezést, mert
hiszen most úgy is jobban rá érünk készülni, s
ide oda menni, ha hasztalanul is, mint a nyáron, és
nem árt ám az nekünk, ha csak egy héttel is előbb
tudni, hogy mennünk kell, mert addig kaszáinkat,
fél águ vasvilláinkat, — és különösen csépjain-
ket — mert ennél hatalmasabb fegyver, kivált
lovasság ellen, a világon sincsen, — jól össze-
igazgatjuk, szekereinket, élelem szereinket elké-
szítjük stb. egy szóval, ha meg nem bánatnám ve-

le kormányzó uraimékat, elmondanám együgyű vélekedésemet a nép felköltéséről is, mert azt hiszem bizonyosan lesz még reá szükség s ez abból áll:

1-ör Jó lenne ma inkább, mint holnap sürgetőleg utasítani a megyéket, miszerint 20 évestől 50 évesig számítanak össze a lakosokat a látható testi hibások kivételével, minden különbség nélkül, és csak azért ezeket, mert az öregek s gyerekek kellene otthon a falvakat is őrizni, de ne szolgabírói uton, hanem magok a városi falusi előjárók által, azon hozzá tétellel: miszerint egyszerűsággal az is feljegyeztessék az összeírásokról, kinek milyen fegyvere van, a jelentés tételkor az is bemondassék, mellyik hely kiket választott vezetőinek, mert hasztalan, csak jobban szeretjük, ha magunk közül is választhatunk vezetőket, legyen az pap, jegyző, előjáró, vagy közlakos, mindegy, csak becsületes ember legyen, — továbbá talán jó lenne

2-ör, rendelkezni arról, hogy mentül több lovas felkelő is legyen; lovunk istennek hála! elegendő, mi pedig, úgy szólva, a ló hátán növekedett emberek, ha kardat nem kapunk, még jobban tudunk a jó fiatal tölgyfára húzott fokosokkal bánni, mellyeket kovácsaink 24—30 ezüst krajczárért rögtön elkészítenék, csak tessék parancsolni, hogy legyen, — és

3-ör, tessék megrendelni azt is, miszerint minden helységbe naponta annyi kocsi legyen kész, mennyin az odavaló felkelők minden órában indulhassanak, még pedig

4-er, azon gyűlhelyre, melly, gondolom, legalább szolgabírói kerületenkint a megye által határozva lesz; természetesen

5-ör, legalább egy hétre való eleséggel, mennyit minden ember elbírván a hátán vagy karján, tudjuk mi azt

6-ör, hogy minden gyűlhelyre lesz azután egy vezér rendelve, a ki után szívesen megyünk, s mehetünk oda, a hova parancsolják; de tudjuk azt is

7-er, miszerint gondoskodva lesz: hogy addig is, míg szükség lenne, oda haza, külön a kaszás, villás és cséplősök rohanására külön pedig a puskások töltés és egyéb gyakorlásokra, miután most már nagyon ráérünk gyakoroltatni, s az ön és a por jóelőre helybe biztos kezekhez fog láttetni. Így azután — kíváltképpen még

8-szor arról is gondoskodva leend, miszerint meggyőszerte minden község köteles bizonyos mennyiségű lisztet, szénát, zabot készen tartani, hogy azt ejjel nappal oda, hova kell, szállithassa, és

9-szer mi felkelők oda haza papjaink által a

szentegyházakban jó előre illy formán: „Esküszöm a mindenható Istenre, hogy hazámat az utolsó csepp vérig hiven oltalmazni, polgártársaim s azoknak vagyonát, mint saját magamat, megőrzeni fogom, Isten engem úgy áldjon vagy büntessen, mint esküvésemet meg- vagy nem tartom.“ Merem fogadni, hogy nem Jellachich és czimborái, de a világ se ver bennünket a rabigába, mert ha 200,000 nem elég tessék 400,000 felkelőt kirendelni, és eleven emberekkel dugjuk be az ellenség ágyúit, még sem engedjük, miszerint szabadságunk csak pünkösdi királyság legyen. —

Ezzel elmondtam együgyű fogalmajmat, ha van benne valami jó, tessék használni, ha nincsen, jobban, de mindenesetre előre rendelkezni, mert mi ugy-e polgártársak a millyen készek vagyunk hazánkért, ház-népünk, s csak most nyert szabadságunk és vagyonunkért utolsó csepp vérünket is áldozni! színtugy nem tehetünk róla azután, ha erőnket a kormány nem czélszerűen használván fel, a komáromi becsületes véreink sorsára jutunk, t. i. se fejünk se vezetőnk nem leendvén, elfutunk, és imádott hazánk elvész.

November 2. 1848.

Egy paraszt.

HIRDETÉSEK.

(1-3)

Igen nemes feltűnőleg kellemes és zamathatályu eredeti

Török dohány

fajok, a termő helyről szállítvák, kaphatók a „félholdnál a régi posta utcában.

Megjelent s kapható

Emich Gusztáv és Hartleben Adolf könyvtárosoknál

Gyásznapok emléke

levelekben,

mellyeket feleségének irt
Táncsics Mihály.

Ára 40 kr. p.

JÓZANÉSZ.

Irtá

Táncsics Mihály.

Ára az első résznek beköelve 30 ezüst krajczár.

Figyelmeztetés

„A FORRADALOM“

ezimű political és szépirodalmi hírlapra, melly a jövő 1849-dik év kezdetével jelenend meg. Az előfizetés e napokban fog megnyitvatni.

Pesten, 1848. november 6.

Szerkesztő, Hatvani Imre.
Kiadó, Kövér Ignác.

(2-3)

Alulirt tisztelettel jelenti a t. cz. közönségnek, hogy ő zenetársaságával minden csütörtökön, és vasárnap délután a Sebestyén piacon levő Waldhauser kávéházban a legkedveltebb zenedarabjaival kedveskedend

Sárközi Ferencz.

(1-3)

Eggenberger, Emich és Hartle.
bennél kapható.

Gyarkorlati ó és új Görög nyelvtan

összehasonlítva mintegy 70 nyelvvel. Tanodák használatául irta Téli János egyetemi h. tanár. Ára 30 kr.

Magyar közp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik october 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, szíveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra

„ „ „ „ személyvonat délut. 1 óra.

Szolnokról Pestre.

„ „ „ „ Személyvonat reggel 7 óra

„ „ „ „ 15 perczkor.

„ „ „ „ Személyvonat délután 1 óra

„ „ „ „ 15 perczkor.

Pestről Váczfélé reggel 7 óra 30 percz.

„ „ „ „ délután 3 óra

Vácztól Pestfelé reggel 9 óra

„ „ „ „ délután 5 „

A magyar központi vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.